

CARTA A ANDRÉS CALAMARO

Aquesta és la primera de les cartes que escric aquí on em resulta estrany fer servir el català. De fet, podia haver usat el castellà dirigint-me a Roberto Bolaño, a qui vaig escriure la primera carta en el 17, i podia haver recorregut a un anglès concís però no precis per interpel·lar a Salman Rushdie, però en cap d'aquests casos vaig notar sensacions d'estranyesa quan em dirigia a aquestes persones emprant la primera llengua que jo vaig sentir parlar i que ells no coneixien. I, ara, em sento fals. *Ostia, Andrés*, deu ser per la teva visceralitat expositiva, per la teva rotunditat lingüística. *Hoy caí en mi propia trampa, probé mi propia medicina, me acerqué demasiado al sol, y mis alas se quemaron y caí*. Aquesta filosofia essencial, antial·legòrica, que defuig endinsar-se en sentiments de grans i odioses paraules, sense elucubracions estructurades, que permet identificar-te amb les teves cançons per l'espontaneïtat que traspuen, perquè tothom pensa i parla com vostè. Re de re: tothom, quan es deixa anar, és imperfecte, visceral, rondina i gemega, i després els sap greu, i tothom la caga, i, menys cops, l'encerta. Tothom. I vostè ens retrata, imperfectes, vulnerables, amb la seva crua sinceritat, *honestidad brutal* que diu vostè, sense esquema aparent, reduïnt-nos al què som i no al què voldríem. Sovint, deixar passar temps per pensar és desestructurar el sentiment, pervertint-lo, prevenint-lo i manllevant-li autenticitat. *A usted* el vaig conèixer a Portugal. I sé perfectament que és argentí, *boludo*. Però aquell viatge de fa cinc anys em va marcar, Andrés. Com un viatge iniciàtic, quan les coses no van programades, tot pot anar bé, i quan les coses són rutina no van ni bé ni malament, són insípides. Allà tot era nou i les seves cançons s'hi adaptaven, *que si te quiero pero me dejaste la flor, y una bomba no cae dos veces en el mismo lugar*, i llavors *Maradona no es una persona cualquiera, y victoria y soledad, filosofía y realidad, las amé por separado pero juntos somos más, otra lección que la vida me dio otra vez*. Filosofía y realidad. Juntos somos más. Otra vez.

Quina carta estic escrivint sense esquelet ni columna, *a veces le llamo de usted y a veces de tú*, ni jo mateix sé on em dirigeixo, *lo siento*. Les cançons d'*Honestidad brutal* tenien un gran nivell totes, i jo de música no en sé ni un borrall, però s'enganxaven tossudes i persistents, sense ser barates composicions, a mig camí entre el rock anglès de tota la vida (els admirats Stones) i la imprevisibilitat llatina; la desimboltura que no tenen ni tindran els anglesos adaptada a la seva música clàssica per antonomàsia. Perfecta combinació. I *enrollada*. *Ya intuyo además que las drogas, el fútbol, las mujeres, le pierden*, però el fan guanyar alhora, *boludo*, que si no fos per la seva vida --que intueixo desbocada-- de què escriuria vostè, digui'm, com li sortirien aquestes cançons que semblen parides en el moment que les sentia? Ara, després de molts temps, he recuperat una cançó seva, Andrés. Perquè el tenia oblidat. Completament. Hi ha coses que essent com són d'una manera molt determinada, només les pots conèixer i identificar-t'hi si en aquell moment estàs a prop del sentiment que les va generar, és a dir, *entiéndeme, Andrés*, que la proximitat de la qual et parlo, era perquè fou una època d'instabilitat, imprevisibilitat, d'obertura, en un viatge amb gent que com qui diu ens vam conèixer aleshores enmig d'edificis d'Alvaro Siza i eucaliptus gegants, menjant i compartint l'espina del bacallà, canviant de furgonetes i veient-nos plorar mentre quatre portuguesos cantaven fados, i les llàgrimes ens unien davant les raspes de les sardines. Ara es tornen a generar incerteses *y si sus canciones entraban por las venas, directamente*, ara que escric he tornat a posar el Cd a tot volum esperant que passin els dies fins que arribi la notícia que em pertobarà. Res pot tornar a ser mai com ha sigut. I menys quan es recorda amb nostàlgia o esperança que torni alguna cosa. Res, encara que fos premonitori d'alguna cosa. Està penjat en el record no permet viure, però també és inútil intentar desempellagar-se'n voluntàriament: el record és un corc alhora maleït i benigne que torna, torna, i vol morir sol, i el record de Portugal encara no s'ha extingit: a voltes permet viure amb alegria i pensar positivament que res tornarà ser com era perquè ja va ser prou emocionant mentre va durar: i és més que un consol.

Que le vaya bien, Andrés. Usted se quedó allí con nosotros: en Portugal.